

Arrest

nr. 125 380 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 juli 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 24 juli 2013 ter kennis gebracht.

1.2. Op 12 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 28 september 2013 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“Naam + voornaam: [H.I.]

[...]

nationaliteit: Libanon

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 10.07.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten – betekend op 24.07.2013. Hij heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 maart 2014 nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd betekend, bevat de volgende motivering:

“REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 12° Indien hij het voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de hem toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met Inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 20.09.2013”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Er dient te worden geduïd dat overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep is gericht. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De eerste bestreden beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 28 september 2013. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 29 september 2013 over dertig dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot nietigverklaring werd evenwel slechts op 28 maart 2014 aangetekend verzonden aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), terwijl 28 oktober 2013 de laatste nuttige dag was om een beroep in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat hij in de overtuiging was dat de eerste bestreden beslissing op 4 maart 2014 aan zijn cliënt werd betekend en geen verantwoording te kunnen geven voor het laattijdig indienen van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het tegen de eerste bestreden beslissing ingestelde beroep is dan ook onontvankelijk *ratione temporis*.

3.2. De Raad merkt tevens ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 24 juli 2013 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Een eventuele vernietiging van dit bevel wijzigt verzoekers rechtstoestand immers niet. Verzoeker betoogt dat niet langer dienstig kan worden verwezen naar vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend omdat deze *“ofwel expliciet, ofwel impliciet werden ingetrokken”*. Hij maakt evenwel geenszins aannemelijk dat het hem op 24 juli 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn ingetrokken door erop te wijzen dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, indiende en deze nog moet worden behandeld. Hij toont dit evenmin aan door te benadrukken dat hij een beroep instelde tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, als onontvankelijk werd afgewezen. Het loutere feit verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd nog zou dienen te worden behandeld of dat hij een beroep instelde tegen een beslissing waarbij een machtigingsaanvraag als onontvankelijk werd afgewezen heeft immers niet tot gevolg dat hem enige verblijfstitel diende te worden afgegeven en er derhalve zou kunnen worden gesteld dat de afgifte van deze verblijfstitel een impliciete opheffing van een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebracht. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook niet dat verweerder om een of andere reden zou zijn overgegaan tot *“de expliciete intrekking”* van het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 24 juli 2013 werd betekend. Verzoeker betoogt voorts dat de bepalingen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zijn geschonden, maar toont ook hiermee niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zelfs indien de beslissing tot afgifte van voormeld bevel immers zou zijn genomen met miskenning van enige bepaling van het EVRM, dan nog doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat hij onderworpen blijft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en de eventuele vernietiging van het in voorliggende zaak bestreden bevel zijn administratieve situatie niet wijzigt. Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker trouwens geen schending van een bepaling van het EVRM aantoonde. In zoverre hij verwijst naar de problemen die hij stelde te hebben in Libanon moet namelijk worden geduid dat deze reeds het voorwerp uitmaakten van een uitgebreid onderzoek en dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad oordeelden dat verzoekers relaas niet kon leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, wat inhoudt dat hij geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakte. Hij bewijst door te

verwijzen naar een vulgariserend krantenartikel dat een jaar oud is ook niet dat hij persoonlijk en actueel toch een reëel risico zou lopen om in zijn land van herkomst te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Inzake de medische problematiek waarnaar verzoeker refereert staat het daarnaast niet ter discussie dat deze reeds werd onderzocht, dat een arts oordeelde dat verzoeker kan terugkeren naar Libanon en dat het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende door de Raad werd verworpen. In de mate dat verzoeker, met verwijzing naar artikel 8 van het EVRM, nog stelt het recht te hebben om contact te hebben met zijn kinderen kan het – mede gelet op het feit dat op één na zijn kinderen geen verblijfsrecht in België hebben – volstaan op te merken dat verzoeker niet aantoont dat hij deze contacten enkel kan onderhouden wanneer hij in België verblijft. Artikel 13 van het EVRM kan daarnaast slechts dienstig worden aangevoerd wanneer een recht of een vrijheid die in het EVRM is vermeld wordt geschonden, wat niet blijkt.

Verzoekers raadsman benadrukt ter terechtzitting dat het bevel om het grondgebied te verlaten een terugkeerbesluit is en het dus vereist is dat de regels die zijn opgenomen in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven worden gerespecteerd. Hij maakt ook hiermee evenwel geenszins aannemelijk dat de eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zijn situatie op enigerlei wijze wijzigt.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is bijgevolg ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 4 maart 2014 ter kennis werd gebracht.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK